Napsal uživatel Tomáš Pohl
Neděle, 15 Červen 2014 23:30

Název článku jsem si vypůjčil ze dvou zdrojů. Výraz „podučitel“ užíval pan profesor Václav Černý ve svých pamětech, výraz „čeledín“ užívá pan režisér Jiří Menzel. Ani v jednom případě nejde o pohrdání těmito důležitými a namáhavými profesemi, oba klasici chtěli vyjádřit povahu.

Nevím, zda jsem v tom sám, ale podle mého soudu obecná úroveň populace v naší vlasti je rok od roku horší. Z mých zkušeností vyplývá, že mladí lidé prošlí vysokou školou se ve většině neumějí vyjadřovat. Hlavním důvodem je, že jim rodiče nečetli, protože sami nečetli a děti proto neměly důvod číst. Chybí slovní zásoba, spojka je u budoucího soudce nebo advokáta nahrazena výrazem „jako by“. Asi bude i chyba ve vzdělání. Školství v naší vlasti od roku 1948 dostávalo ránu za ranou. Generace mých dědů studovala latinu, řečtinu, logiku, klasickou filozofii, a to prosím již na střední škole. Jenže tato generace už pomalu odešla.

Před rokem 1989 byl náš národ propagován jako národ lidí vzdělaných, stojících každý čtvrtek ve frontě na knihy. Jak napsal Vladimír Merta: „…stojíme ve frontě na Seiferta, tak jako na kotlety“. Po roce 1989 nastala masáž vedoucí k pohodlnosti, vymývání mozků. Jednostranné sledování bulvárních médií odsouvá na odstavnou kolej jiné problémy, než je zjištění, že nějaká tzv. hvězda vyrazila bez podprsenky, když si šla koupit za peníze bohatého fotbalisty, který nedá dohromady souvislou českou větu, kabelku za sto tisíc korun. Lidé umírají v Africe, na Ukrajině i jinde, ale opět slovy klasika, Honzy Buriana „tady se nic neděje“. Neděje? Z člověka se stává dav slepých a hluchých, dav čumilů na PC hry, dav poslouchající bezduchou a šmíráckou hudbu, dav volící figury vydávající se za osobnosti, neplnící sliby, kterými nalákaly dav. Nic nového pod sluncem.

Někdy mám pocit, že se vrací doba starého Říma, plného hédonismu a pýchy, končící nájezdem těch, co měli hlad a touhu zabíjet. Někdy se říkalo, že politika sem nepatří. Tohle říkat je zbytečné, protože politika vše prostupuje, a i když zavřeme oči a ústa, je tady. Myslím si, že folk, žánr „malý, ale náš“, by měl pomáhat k lásce k rodnému jazyku a měl by lidi sbližovat, ale bez užití obvyklých frází, že jsme všichni srdíčkáři a tvoříme kamarádský kruh. Houby, tak to není, ale aspoň, slovy mého milovaného Bulata Šalvoviče „malá kapela naděje pod taktovkou lásky“. Jinak nás všechny ovládnou podučitelé s čeledíny a my se k nim postupně přidáme.